

Стринта народните ни преставители ни нандоє какво ще бѣ реколѣ вла(ди)кака и сѣ сами тѣмъ вѣно ѿговорѣ: ки приѣтели вѣра ѿ владикака нѣ сте сакале една црѣкка коѣ да е да си пеете по ѿзикотѣ ки, по славѣнскѣи; црѣкките ни се наши сирѣчѣ грѣчески, а не се владицки, да владиката, не нѣ (г)и направилѣ, та да ки даѣтѣ отѣ наша страна, нне немаме повече црѣкка да ки даѣме, направите си и иманте си. И тога после почна народа да сѣ грижи за црѣкка и 1873: месеца юнѣ денѣ 25 намери благословно прикрементѣ едно параклѣсѣ сирѣчѣ мало молебно црѣккѣче и тако кѣспне вчилището на Панагѣда махала чрезѣ питропите народнѣ именемѣ Насте Крѣшовецѣ, Петрѣшѣ Шѣмко Крѣш(овецѣ), Димитриѣ Пашчовѣ Охритли бврѣиѣ, на времето вѣта башинѣ Герѣе Стожновѣ ѿ Ерминица. И тока време опочахѣ видоките що виде и ѿ сега занаетѣ оставамѣ место¹⁾ и дрѣги кон ѣе видѣтѣ жикѣ да сѣ не ленитѣ но (да) остави споментѣ по себе си на иснакотѣ и на искрата и на изкоротѣ на гла(ва)та с(вѣ)ти Кирилѣ и Методѣи; тѣмъ сѣ на изкорѣ на наши народѣ, що ни²⁾ наполе со дѣхѣвно просвѣщенѣе и со славѣнска писменѣ сѣ славно имѣ имѣ до кѣкка е оцѣмѣ и со синомѣ и сѣти дѣхѣмѣ аминѣ.

1874: месеца февруариѣ денѣ 6: среда, писахѣ лѣкъ Бело Негрѣкѣ ѿ село Гѣлице и ки сѣ мола що згрѣши(хѣ) да мѣ опростите братѣе, зашо токмо единѣ Богѣ е вѣсѣ грѣхѣ и пакѣ ки сѣ мола и ки зарѣчка за искрата и изкоротѣ да печалимѣ и тѣмъ по насѣ що ѣе да останатѣ по добро да ѣ искрата засилатѣ и голѣмѣ ого(нѣ) да ѣ направатѣ и изкоротѣ и искрата да го поотворатѣ и на реки да вмножитѣ, а изкоротѣ и искрата е тока вѣченѣе и законотѣ вѣжѣи. (Срв. А. Шоповѣ, Изѣ новата история на бѣлгаритѣ вѣ Турѣция, Пловдивѣ 1895, стр. 53—56; Д. Матовѣ, Кратка расправа по етнографията на Македонѣя, вѣ Псп. XXXV, 701—703).

За бѣлгарско население вѣ Солунѣ прѣвѣз 1875 г. говори и срѣбскѣятѣ генералѣщабѣнѣ капитанѣ Мих. Н. Иличѣ, вѣ своитѣ пѣтописни бѣлѣжѣки изѣ Македонѣя. Докато долнѣята частѣ на града била заселена главно сѣ евреи, за другитѣ махали се казва: „Горѣи деловѣ Солуна припадаѣу Турѣцима и хришѣѣанима Грѣцима и Бугарѣима“ (Отаѣбина 1875, V, 141).

1) Писачѣтѣ на разказа прѣкѣжснѣлѣ тукѣ, пѣкѣ сетѣвѣ продѣлжилѣ.

2) Вѣ рѣж. диалектично: не